

La Aventuroj de
Pinokjo

Carlo Collodi

FEL

La aventuroj de Pinokjo

La Aventuroj de Pinokjo

Carlo Collodi

El la itala: Jozefo Horvath

La aventuroj de Pinokjo

Eldono de Flandra Esperanto-Ligo

Tiu ĉi e-libro rajtas esti kopiita senkoste kaj transdonita al kiu ajn.

Enkonduko

La aŭtoro de “Pinokjo” estas Carlo Lorenzini, kiu loĝis en Collodi (Italio) kaj tial elektis la pseŭdonomon Carlo Collodi.

Li estis de humila deveno: lia patro estis kuiristo kaj la patrino kudristino.

Lun tagon Lorenzini perdis dum hazardludo 500 lirojn. Por kompensi tiun perdon li intencis skribi libron por la junuloj. Ĝi fariĝis la historio de ligna pupo, kiun li entute konsideras kiel vivantan estaĵon.

Tiel estiĝis tiu ĉi libro: “La Aventuroj de Pinokjo”.

Li sendis la unuan parton de la historio al la eldonisto de infangazeto kaj tiu ĉi donis al li bonan rekompencan, verŝajne por instigi lin pli daŭrigi.

Kaj Lorenzini efektive daŭrigis la historion de la ligna pupo: ĉiun semajnon aperis unu parto kaj en 1883 la historio estis eldonita kiel libro. Enrico Marzanti faris belajn desegnaĵojn por la libro, la samajn kiujn ni enigis en la Esperanto-tradukon.

La libro disvastiĝis, ne nur en Italio, sed en la tuta mondo kaj estas tre ŝatata de junuloj.

Lorenzini, kiu tiel bele povis rakonti por infanoj, mem ne havis infanojn kaj eĉ ne estis edziĝinta!

1. Kiel okazis, ke majstro Ĉerizo, lignaĵisto trovis lignopecon, kiu ploris kaj ridis, kiel infano.

Estis iam!...

Reĝo! – certe tuj diros miaj malgrandaj legantoj.

Ne, geknaboj, vi eraras. Estis iam lignopeco.

Ĝi ne estis io luksa, sed simpla peco el stako, tia, kian vintre oni metas en la fornon aŭ kamenon, por bruligi fajron kaj varmigi la ĉambron.

Mi ne scias, kiel tio okazis, sed fakto estas, ke iun tagon ĉi tiu lignopeco venis en la laborejon de maljuna lignaĵisto, kies nomo estis majstro Antono, kvankam ĉiuj nur nomis lin Ĉerizo pro makulo sur la nazopinto, ĉiam brila kaj ruĝa, simile al matura ĉerizo!

Kiam majstro Ĉerizo ekvidis la lignopecon, li tre ekĝojis, kontente kunfrotis la manojn, kaj murmuris duonlaŭte:

“Ĉi tiu ligno venis ĝustatempe: mi uzos ĝin, por fari el ĝi piedon por tablo.”

Dirite, farite: senplie li prenis akran adzon, por senŝeligi ĝin, sed kiam li

ĝuste pretis fari la unuan frapon, lia brako restis en la aero, ĉar li ekaŭdis voĉeton tre mallaŭtetan, kiu diris peteme:

“Ne batu min tiel forte!”

Vi povas imagi, kia miro frapis tiun bonan maljunulon majstron Ĉerizo.

Gape li ĉirkaŭokulis en la ejo por vidi, de kie venis la voĉeto, sed neniun li vidis! Li rigardis sub la tablon – neniun, rigardis en la ŝrankon, kiu estis ĉiam ŝlosita – same neniun, malfermis eĉ la pordon de la laborejo, por elrigardi al la strato – ankaŭ tie neniun! Aŭ eble?...

“Mi jam komprenas,” li diris ridetante kaj gratis sian perukon, “estas klare: mi ĝin nur imagis. Ni reiru al la laboro.”

Kaj li reprenis la adzon, donis fortegan frapon sur la lignopecon.

“Oĥ, vi kaŭzas al mi doloron!” kriis plendeme la sama voĉeto.

Ĉi-foje majstro Ĉerizo konsterniĝis, liaj okuloj elkaviĝis pro teruro, lia buŝo malfermiĝis, la lango elpendiĝis ĝis la mentono, simile al fontana monstrokapo. Kiam li reakiris la parolpovon, tremante kaj balbutante pro timo li demandis:

“Sed de kie venis la voĉeto, kiu diris «oĥ»?... Ĉi tie ja eĉ neniun troviĝas. Ĉu eble hazarde ke ĉi tiu lignopeco eklernis plori kaj plendi, kiel infano? Tion mi ne povas kredi. Ĉi tiu peco ja estas ligno ordinara por kameno, kiel ĉiuj ceteraj, kiuj, ĵetite sur fajron, boligas poton da fazeola supo... Aŭ eble? Iu kaŝis sin ene? Se iu kaŝis sin, des pli malbone al li. Mi regalos lin per batkuko!”

Parolante tiel, li kaptis ambaŭmane tiun malfeliĉan lignopecon, kaj komencis frapi ĝin senkompate kontraŭ la murojn de la ejo. Poste li ekstaris atende por aŭdi, ĉu la voĉeto ree plendos. Li atendis du minutojn – nenio, kvin minutojn – daŭre nenio, dek minutojn – same nenio!

“Mi jam komprenas,” li tiam diris, kaj klopodis ridi kaj rearanĝi la perukon; “estas klare, ke mi nur imagis la voĉeton, kiu diris «oĥ»! Ni reiru labori!”

Kaj ĉar granda timo lin ekregis, li provis kanteti, por sin kuraĝigi.

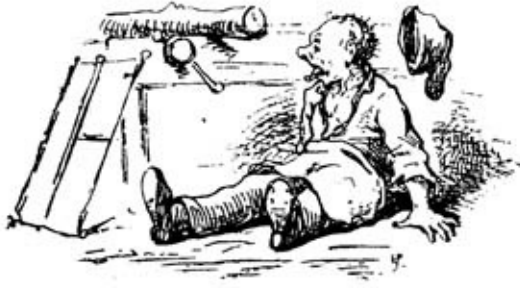
Intertempe li flankenmetis la adzon, prenis rabotilon, por prilabori kaj glatigi la pecon. Sed dum li ŝovis-tiris la instrumenton trans ĝi, refoje li ekaŭdis la voĉeton, kiu petis lin ridante:

“Ĉesu! Vi ja min tiklas!”

Ĉi-foje la kompatinda majstro Ĉerizo falis sur la plankon, kiel fulmofrapito. Kiam li remalfermis la okulojn, li trovis sin sidanta sur la planko.

Lia vizaĝo ŝajnis aliiĝinta, kaj eĉ la nazopinto, kutime ruĝa, fariĝis nun verde blua pro granda timo.

2. Majstro Ĉerizo donacas la lignopecon al sia amiko Ĝepeto, kiu volas skulpti el ĝi miraklan pupon, kapablan danci, skermi kaj mortosalti.

Je tiu momento iu frapis sur la pordo.

“Bonvolu enveni!” diris la lignaĵisto, kiu ne havis la forton por leviĝi.

Tiam enpaŝis en la laborejon vigla maljunuleto, nomata Ĝepeto; sed la geknaboj de la ĉirkaŭaĵo, se ili volis lin furiozigi, moknomis lin Polento pro lia flava peruko, kiu tre multe similis al maizkaĉo pro sia koloro.

Ĝepeto kutime facile incitiĝis. Precipe je tiuj, kiuj aŭdacis nomi lin Polento: li tuj ŝanĝiĝis en bestion, kaj ne estis rimedo lin reteni.

“Bonan tagon, majstro Antono,” salutis lin Ĝepeto. “Kion vi faras tie sur la planko?”

“Mi instruas kalkuli la formikojn.”

“Multan sukceson!”

“Kio venigis vin al mi, kamarado Ĝepeto?”

“La gamboj. Sciu, majstro Antono, ke mi venis al vi, por peti komplezon.”

“Jen mi, por via servo,” respondis la lignaĵisto, kaj ekstaris.

“Ĉi-matene venis subita ideo en mian kapon.”

“Ni ĝin aŭdu!”

“Mi pensis skulpti belan pupon el ligno, neordinaran, kiu kapablas danci, skermi kaj mortosalti. Kun ĉi tiu pupo mi volas migri trans montojn kaj valojn, por perlabori al mi iom da pano kaj glaseton da vino. Kion vi opinias pri tio?”

“Brave, Polento!” ekkriis la voĉeto, pri kiu oni ne sciis, de kie ĝi venas. Apenaŭ kamarado Ĝepeto aŭdis sin nomata Polento, paprike li ruĝiĝis pro la kolero, kaj turninte sin al la lignaĵisto, demandis furioze:

“Kial vi min ofendas?”

“Kiu vin ofendas?”

“Vi diris al mi Polento!”

“Estis ne mi.”

“Ĉu vi volas diri, ke estis eble mi!? Mi asertas, ke estis vi.”

“Ne!”

“Jes!”

“Ne!”

“Jes!”

Kaj ĉiam pli arde, ili transiris de vortoj al agoj, kaj kaptinte unu la alian je la haroj, ili gratis, mordis kaj batis unu la alian. Kiam la interbatiĝo finiĝis, majstro Antono trovis la flavan perukon de Ĝepeto en siaj manoj, kaj Ĝepeto rimarkis, ke li havas la grizecan perukon de majstro Antono en la

buŝo.

“Redonu mian perukon!” diris majstro Antono.

“Kaj vi la mian, kaj ni restarigu la pacon.”

Kiam ĉiu reprenis sian propran perukon, la du maljunuletoj premis la manojn unu al la alia, kaj ĵuris resti bonaj amikoj por la tuta vivo.

“Do kamarado Ĝepeto,” diris la lignaĵisto signe de la restarigita paco, “kian komplezon vi deziras de mi?”

“Mi volus malgrandan lignopecon, por fari al mi pupon, ĉu vi donos al mi unu?”

Majstro Antono, kontenta en si, iris tuj preni de la tablo la lignopecon, kiu kaŭzis al li tiom da timoj. Sed ĝuste kiam li volis transdoni ĝin al la amiko, la peco ekskuis sin, perforte elglitis el liaj manoj, kaj komencis sovaĝe frapi la malgrasajn krurojn de tiu malfeliĉa Ĝepeto.

“Oĥ! Ĉu vi havas la belan kutimon, majstro Antono, tiel transdoni donacojn? Vi min preskaŭ lamigis!”

“Mi ĵuras, ke ne estis mi!”

“Ĉu do estis mi?”

“La kulpo pri ĉio estas ĉi tiu ligno...”

“Mi scias, ke ĝi estas de ligno: sed estis vi, kiu frapis al mi la krurojn.”

“Mi vin ne batis!”

“Mensogulo!”

“Ĝepeto, ne ofendu min, alie mi nomos vin Polento!...”

“Azeno!”

“Polento!”

“Mulego!”

“Polento!”

“Simiaĉo!”

“Polento!”

Aŭdante jam la trian fojon, ke oni nomas lin Polento, Ĝepeto sentis la okulojn nebuliĝi, kaj ĵetis sin sur la lignaĵiston.

Post la finiĝo de la batalo troviĝis du pliaj skrapoj sur la nazo de majstro Antono kaj du malpliaj butonoj sur la jako de lia kontraŭulo. Aranĝinte tiamaniere la kontojn, ili reciproke premis la manojn, kaj ĵuris resti bonaj amikoj por la tuta vivo.

Dume Ĝepeto prenis al si la neordinaran lignopecon, dankis majstron Antono, kaj lamante returniĝis al sia hejmo.

3. Hejmenirinte Ĝepeto tuj komencas skulpti la marioneton. Li donas al ĝi la nomon Pinokjo. La unuaj bubaĵoj de la marioneto.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

4. Aventuro de Pinokjo kun la Parolanta Grilo; el ĝi ni ekscios, kiel tedas malbonaj knaboj, se iu pli saĝa ilin admonas.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

5. Pinokjo malsatas kaj serĉas ovon, por fari fritajon; sed jen la fritaĵo forflugas tra la fenestro.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

6. Pinokjo dormiĝas kun piedoj sur braĝujo, kaj la sekvan matenon vekigigas kun piedoj tute forbrulintaj.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

7. Ĝepeto revenas hejmen kaj la kompatinda donas sian kunportitan matenmanĝeton al la marioneto.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

8. Ĝepeto refaras la piedojn al Pinokjo, kaj vendas sian mantelon, por aĉeti al li alfabetumon.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

9. Pinokjo vendas la alfabetumon, por viziti pupteatron.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

10. La marionetoj rekonas sian fraton Pinokjo kaj aranĝas por li grandiozan feston, sed ĝuste kiam estas plej bele, aperas la teatrestro Fajromanĝulo, kaj Pinokjo riskas esti trafita de aĉa fino.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

11. Fajromanĝulo ternas kaj indulgas Pinokjon, kiu poste savas sian amikon Arlekeno de la morto.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

12. Fajromanĝulo donacas kvin orajn monerojn al Pinokjo, por ke li portu ilin al sia paĉjo Ĝepeto; sed anstataŭe, Pinokjo lasas sin superruzi de la Vulpo kaj la Kato, kaj foriras kun ili.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

13. La gastejo «La Ruĝa Kankro».

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

14. Pinokjo, ĉar li ne obeis la bonajn konsilojn de la Parolanta Grilo, trafas banditojn.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

15. La banditoj persekutas Pinokjon kaj atinginte lin, pendigas lin sur branĉon de la Granda Kverko.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

17. Pinokjo manĝas la bombonojn, sed ne volas preni laksigilon; sed kiam li vidas la enterigistojn, kiuj venas por preni lin, li tamen ĝin glutas. Poste li mensogas, kaj pune pro tio lia nazo komencas kreski.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

18. Pinokjo retrovas la Vulpon kaj la Katon, kaj iras kun ili semi la kvar monerojn sur la Kampo de Mirakloj.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

19. Pinokjo estas prirabita je siaj moneroj, kaj por puno li ricevas kvar monatojn en malliberejo.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

20. Post kiam li ellasiĝas el la malliberejo, Pinokjo ekvojas, por reiri al la domo de la Feino sed dumvoje li trafas teruregan serpenton, kaj poste falas en kaptilon.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

Kion li ekvidis?...

Li vidis antaŭ si grandegan serpenton etenditan trans la vojo. Ĝi havis verdan haŭton, fajrerantajn okulojn, pintan voston, kiu fumis kiel ĉapo de kamentubo.

Ne eblas imagi la teruron de la marioneto, kiu rekuris duonkilometron, sidiĝis sur ŝtonamaso, kaj atendis, ke la serpento iam forrampu al siaj farendaĵoj, kaj lasu libera la vojon.

Li atendis unu horon, du horojn, tri horojn sed la serpento daŭre kuŝis tie, kaj ankaŭ de malproksime vidiĝis la ruĝado de liaj fajrookuloj kaj la fumkolono, kiu leviĝis el lia vostonpinto.

Tiam Pinokjo, kiu kredis ke li jam havis la kuraĝon, alproksimiĝis je kelkpaŝa distanco, kaj alparolis la serpenton kun dolĉa, persvadema kaj apenaŭ aŭdebla voĉeto:

“Pardonu min, sinjoro Serpento, ĉu vi farus al mi la komplezon, flankentiriĝi tiomete, ke mi povu plupasi?”

Dirite kvazaŭ al muro. Nenia movo.

Tiam li rekomencis kun la sama voĉeto:

“Vi devas scii, sinjoro Serpento, ke mi iras hejmen, kie atendas min mia paĉjo, kiun jam longtempe mi ne vidis!... Ĉu vi do konsentas, ke mi daŭrigu mian vojon?”

Li atendis signeton de respondo al sia peto, sed ĝi ne venis: eĉ, la serpento, kiu ĝis tiam ŝajnis vigla kaj vivoplena, fariĝis senmova, preskaŭ ŝtonrigida.

“Ĉu eble li mortis?...” demandis Pinokjo, kaj kunfrotis la manojn de ĝojo kaj sen plia prokrasto li pretigis sin por superpasi lin, kaj veni al la alia flanko de la vojo. Sed li ankoraŭ ne levis tute la gambon, kiam la Serpento abrupte rektiĝis, kiel risorto ellasita: kaj la marioneto, dum li retropaŝis terurite, stumblis kaj falis sur la teron.

Kaj li falis tiel malfeliĉe, ke lia kapo profundiĝis ĝuste en la koton de la vojo, kaj liaj gamboj ekpendolis alĉiele.

Kiam la Serpento vidis ĉi tiun marioneton kun freneze rapide svingantaj piedoj kaj kapo malsupre, li kaptiĝis en tia skuridego, ke li ridis, ridis, ridis, kaj pro la streĉo kaŭzita de la trorido, iu vejno ŝiriĝis en lia brusto, kaj ĉi-foje li vere mortis.

Tiam Pinokjo kure reekvojis por alveni al la domo de la Feino antaŭ mallumiĝo. Sed dumvoje li ne povis kontraŭstari al la turmentoj de la malsato, devojiĝis sur kampon kun la intenco, pluki kelkajn muskatajn traŭbojn. Se nur li neniam estus tion farinta!

Apenaŭ li paŝis al vito, krak... li sentis pinĉiĝi la krurojn per du tranĉaj feroj, kiuj igis lin vidi ĉiujn stelojn de la firmamento pro la doloro.

La malfeliĉan marioneton ekkatenis kaptilo, elmetita kutime de kamparanoj por kapti grandajn foinojn, kiuj estas plago por ĉiuj kokejoj de la ĉirkaŭaĵo.

21. Pinokjon kaptas kamparano, kiu devigas lin servi kiel gardohundo ĉe kokejo.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

22. Pinokjo malkovras la ŝtelistojn, kaj rekompence por sia fideleco, li fariĝas libera.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

23. Pinokjo priploras la morton de la bela Bluhara Knabino. Poste li trovas kolombon, kiu portas lin al la marbordo, kaj tie li ĵetas sin en la maron, por helpi al sia paĉjo Ĝepeto.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

24. Pinokjo alvenas al la insulo de la Laboremaj Abeloj, kaj retrovas la Feinon.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

25. Pinokjo promesas al la Feino, ke li estos bona kaj lernos, ĉar tedas lin esti marioneto, kaj li volas fariĝi brava knabo

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

26. Pinokjo iras kun siaj kunlernantoj al la marbordo, por vidi la teruran Ŝarkon

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

27. Granda batalo inter Pinokjo kaj liaj kamaradoj, unu el kiuj vundiĝas, pro kio Pinokjon arestas la ĝendarmoj.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

28. Pinokjo trafas danĝeron, esti fritita en pato, kiel fiŝo.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

29. Pinokjo revenas al la domo de la Feino, kiu promesas al li, ke ekde la sekva tago li ne plu estos marioneto, kaj fariĝos vera knabo. Granda kafo-lakto-trinkado por festi ĉi tiun grandan eventon.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

30. Anstataŭ fariĝi knabo, Pinokjo sekrete ekvojas kun sia amiko Meĉo al Senfario.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

**31. Post kvin monatoj de
senfarado, je sia konsterno,
Pinokjo sentas kreski al li belan
paron da azenoreloj, kaj li fariĝas
vera azeneto kun vosto kaj ĉio
cetera.**

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

32. Azenoreloj kreskas al Pinokjo, kaj poste li fariĝas vera azeneto kaj komencas iai.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

**33. Pinokjo fariĝas vera azeno kaj
forkondukiĝas por vendado; lin
aĉetas Direktoro de klaŭna trupo,
por instrui lin danci kaj salti tra
ringoj; sed li lamiĝas iun
vesperon, kaj aliulo aĉetas lin por
fari tamburon el lia felo.**

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

**34. Post la ĵeto en la maron fiŝoj
manĝas Pinokjon, kaj li refariĝas
marioneto. Sed dum li naĝas, por
elsavi sin, la terura Ŝarko
englutas lin.**

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version
vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

35. En la korpo de la Ŝarko Pinokjo retrovas... nu, kiun li retrovas? Legu tiun ĉi ĉapitron, kaj vi ekscios.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

36. Finfine Pinokjo ĉesas esti marioneto, kaj fariĝas knabo.

Tiu ĉi ĉapitro ne ekzistas en la provversio de "Pinokjo". La plenan version vi povas aĉeti ĉe www.retbutiko.be aŭ ĉe retbutiko@fel.esperanto.be

Kolofono

Titolo La Aventuroj de Pinokjo

Aŭtoro Carlo Collodi

Kovrilo Hugo Fontyn

Desegnaĵoj Enrico Marzanti

Tekstaranĝo Erik D'Hondt

ISBN 978 90 71205 9 16

UDK 82.3.892

NUR 223

Leĝa depono D/2000/2924/6

Flandra Esperanto-Ligo

Lange Beeldekensstraat 169 - BE-2060 Antverpeno

www.retbutiko.be

© 2003 FEL, Antverpeno